

desgraciado. — Los enemigos fueron vistos (aor.). — Si ves (part.) á tus amigos pobres, no los pasarás corriendo. — El niño ha corrido á prisa. — El dolor fué soportado (= llevado) por el padre con valor. — ¿Qué te ha dicho el amigo? (= ¿qué te ha sido dicho por el amigo?).

Leccion XXXIX.

Conjugacion de los verbos en μι.

1. La particularidad de la conjugacion en μι consiste en que los verbos que la siguen, toman terminaciones diferentes de las de la conjugacion en ω, en el presente é imperfecto, y algunos tambien en el aor. II de activa y media, y que carecen de la vocal de modo en el indicativo de dichos tiempos. — La formacion de los demás tiempos concuerda por lo general con la de los verbos en ω.

2. Varios verbos en μι, que tienen raiz monosílaba, toman en el presente é imperfecto una reduplicacion que consiste, si la raiz principia por sola una consonante ó una muda y líquida, en la repeticion de la primera consonante con ι; si la raiz principia por στ, πτ, ó una vocal aspirada, en anteponer á la raiz una ι con el espíritu áspero. — Hay pocos verbos de esta conjugacion:

ΔΟ, δίδωμι, doy.	XΡΑ, χίχημι, presto.
ΣΤΑ, ἵστημι, coloco.	Ἐ, ἔημι, envío.

Division de los verbos en μι.

Los verbos en μι se dividen en dos clases principales:

1. Verbos que añaden las terminaciones personales inmediatamente á la vocal radical. La raiz de estos verbos termina:

- a) en α, como: ἵστημι, coloco; — R. ΣΤΑ-
- b) „ ε, „ τίθημι, pongo; — „ ΘΕ-
- c) „ ο, „ δίδωμι, doy; — „ ΔΟ-
- d) „ ι, „ εἶμι, iré; — „ Ἴ-

2. Verbos que añaden á la raiz la sílaba νῦ ó νῷ, y las terminaciones personales á esta sílaba. La raiz de esta clase de verbos termina:

- A. En una de las tres vocales α, ε, ο, y añade νῦν:
 - a) en α, como: σκεδά-νῦμι, disipo; — R. ΣΚΕΔΑ-
 - b) „ ε, „ κορέ-νῦμι, sacio; — „ ΚΟΡΕ-
 - c) „ ο, „ σπρώ-νῦμι, extiendo; — „ ΣΤΡΟ-
- B. En consonante, y toma νῦ:
 - a) en muda, como: δέικ-νῦμι, muestro; — R. ΔΕΙΚ-
 - b) en líquida, como: ὄμ-νῦμι, juro; — R. ὍΜ-

OBSERV. De esta segunda clase, solo el verbo σφέ-νῦμι, apago, tiene el Aoristo segundo; raiz: ΣΒΕ: Aor. II ἔσβην.

Vocales de modos.

1. El presente, imperfecto y aoristo segundo carecen de vocal de modo, y las terminaciones personales se añaden inmediatamente á la raiz.

ἵ-στα-μεν, ἐ-τί-θε-μεν, ἔ-δο-μεν.

ἵ-στά-μεθα, ἐ-τι-θέ-μεθα, ἐ-δό-μεθα.

2. El subjuntivo tiene, como en los verbos en ω, las vocales de modo ω y η, que se contraen con la vocal característica; pero en cuanto á la contraccion es de observar que:

ἀη y ἄη se contraen en ῆ (y no en ᾶ); ὄη en ὄ (y no en οῖ), como:

ἰστώ = ἰστώ; ἰστάης = ἰστῆς; ἰσάηται = ἰσῆται.

τιδέω = τιδέω; τιδέης = τιδέης; τιδέωμαι = τιδέωμαι.

διδώω = διδώω; διδόης = διδώης; διδόη = διδώ.

Esta formacion del subjuntivo de ἵστημι y τίθημι sigue la de los subj. de los dos aoristos de Pasiva de todos los verbos.

τυφῶ, ῆς, ῆ; τυφῶ, ῆς, ῆ; σταθῶ de ἵστημι.

3. El optativo del aoristo tiene la vocal modal ι, que se junta á la vocal característica y forma con ella un diptongo, como:

Opt. Imperf. Act. ἵστα-ί-ην = ἵσταί-ην, Aor. II σταίην,
Imperf. M. ἵ-σταί-μην.

Opt. Imperf. Act. τι-θε-ί-ην = τι-θεί-ην, Aor. II θείην,
Imperf. M. τιθείμην.

Opt. Imperf. Act. δι-δο-ί-ην = δι-δοί-ην, Aor. II δοίην,
Imperf. M. δι-δοί-μην.

Terminaciones personales.

1. Para la Activa hay las siguientes terminaciones personales:

a) Indicativo de Presente:

Sing. 1. μι	ἴστημι
2. ς	ἴστης
3. σι(ν)	ἴστησι(ν)
Dual. 2. τον	ἴστατον
3. τον	ἴστατον
Plur. 1. μεν	ἴσταμεν
2. τε	ἴστατε
3. ασι(ν) en lug. de ανσι	ἴστασι(ν).

b) Las terminaciones del Imperf. y Aor. II de Subj. no se diferencian de los de la conjugacion en ω.

c) Para el Imperf. y Aor. II de Indicativo:

Sing. 1. ν	Imperf. ἴστη-ν	ἐ-τί-θη-ν
2. ς	ἴστη-ς	ἐ-τί-θη-ς
3. -	ἴστη	ἐ-τί-θη
Dual. 2. τον	Aor. II. ἔ-στη-τον	ἔ-θε-τον
3. την	ἔ-στη-την	ἔ-θε-την
Plur. 1. μεν	ἔ-στη-μεν	ἔ-θε-μεν
2. τε	ἔ-στη-τε	ἔ-θε-τε
3. σαν	ἔ-στη-σαν	ἔ-θε-σαν.

d) Las terminaciones personales del Imperf. y Aor. II del Optativo son las mismas que las del Aor. Pas. del mismo modo de la conjugacion en ω.

ἴσταί-ην, σταί-ην, τι-θεί-ην, θεί-ην, δι-δοί-ην, δοί-ην.

OBSERV. 1. En el Dual y Plur. del Imperf. de Opt. se pierde generalm. la η, y la terminacion de la 3. pers. de plur. ησαν se cambia en εν.

τι-θεί-ημεν = τιθειμεν; ἴσταί-ητε = ἴσταίτε.

τι-θεί-ησαν = τιθειεν; διδοί-ησαν = διδοιεν.

e) Para el Presente y Aoristo II de Imperativo:

Sing. 2. θι	(ἴσταθι)	(τί-θε-θι)	(δί-δο-θι)
3. τω	ἴστά-τω	τι-θέ-τω	δι-δό-τω
Dual. 2. τον	ἴστατον	τίθετον	δίδοτον
3. των	ἴστάτων	τιθέτων	διδότηων
Plur. 2. τε	ἴστατε	τίθετε	δίδοτε
3. τωσαν	ἴστάτωσαν	τιθέτωσαν	διδότησαν
	ó ἰσάντων	ó τιθέντων	ó διδόντων.

OBSERV. 2. La 2. pers. de sing. del Presente de Imperat. pierde la terminacion θι, y alarga la característica breve, á saber: α en η, ε en ει, ο en ου, υ en ῡ.

ἴσταθι = ἴστη; (τίθεθι) = τίθει.

δίδοθι = δίδου; δεικνύθι = δεικνύ.

En el Aor. II de τίθημι, ἵημι y δίδωμι se ha cambiado la terminacion θι en ς, así: θέθι = θές; ἔ-θι = ἔς; δό-θι = δός; pero en ἴστημι se ha conservado, στή-θι; del mismo modo en los dos Aoristos de Pasiva de todos los verbos.

f) La terminacion del Presente y Aoristo II de Infinitivo es ναι.

En el Presente se junta á la característica breve, en el Aor. II á la larga.

Pres. ἰστά-ναι; τι-θεί-ναι; δι-δό-ναι; δεικ-νύ-ναι.

Aor. II στή-ναι; θέ-ναι; δοῦ-ναι.

g) Las terminaciones del Participio de Presente y Aor. II son ντες, ντσα, ντ, que se unen á la vocal característica segun las reglas dadas.

ἰσάντης = ἰσάτης, ἰσάσα, ἰσάν; — σάτης, σάσα, σάν.

τιθέντης = τιθείτης, -είσα, -έν; — θέτης, θέισα, θέν.

διδόντης = διδούτης, -ούσα, -όν; — δούτης, δοῦσα, δόν.

δεικνύνης = δεικνύτης, -νύσα, -νύν.

2. Las terminaciones de la voz media concuerdan con las de los verbos en ω, solo que en la 2. pers. de singular se ha conservado la forma entera en σαι y σο; — pero ἐπίστω, ἠπίστω, δύνω, ἐδύνω, πρίω, ἐπρίω son las formas regulares de la buena prosa.

Formacion de Tiempos.

Primera clase de verbos en μι.

1. En la formacion de los tiempos de toda la voz activa así como en el Fut. y Aor. Med. se cambia la vocal característica breve en larga, α en η; ε en η, y en el Perf. Act. de τίθημι é ἵημι en ει; ο en ω; en los demás tiempos de la voz media y en todos los de la pasiva se conserva la vocal breve,

á excepcion del Perf. y Plpf. de τίθημι é ἵημι que la cambian tambien en ει (τέθεικα, τέθειμαι; εἶκα, εἶμαι).

2. El Aor. I Act. y Med. de τίθημι, ἵημι y δίδωμι tiene por característica κ (y no σ); ἔθη-κ-α; ἤ-κ-α; ἔδω-κα.

Esas formas no se usan sino en el indicativo, y generalm. solo en el singular; las demás se toman del Aor. II.

3. El verbo ἵστημι forma el Aor. I Act. y Med. como los verbos en ω, con la característica σ: ἔστη-σ-α; ἔστη-σ-άμην. El Aor. II no es usado; pero ἐπτάμην, ἐπριάμην.

OBSERV. 1. El Aor. II P., el Fut. II Pas. y el Fut. III faltan, excepto en ἵστημι: ἐστήξω y ἐστήξομαι.

OBSERV. 2. El verbo ἵστημι tiene el significado en parte transitivo y en parte intransitivo. El Pres. Imperf. Fut. y Aor. I Act. tienen el significado transitivo: *colocar*; el Aor. II Perf. y Plpf. Act. y el Fut. III el significado intransitivo, estar en pié: ἔστην, estaba en pié; ἔστηκα, me he puesto (colocado) = estoy en pié = sto; ἐστήκειν, stabam, ἐστήξω, stabo (ἀφεστήξω, haré defeccion). — La media significa: colocarse, situarse, hacer erigir, levantarse, pararse; y la pasiva: ser colocado.

Segunda clase de verbos en μι.

La formacion de los tiempos de esta clase de verbos no presenta ninguna dificultad. Despues de quitada la terminacion νῆμι y νῦμι, se forman todos los tiempos de la raiz. Los verbos que han cambiado la ο en ω en el presente, conservan la ω en todos los tiempos, como στρώνῆμι, ζώνῆμι, Fut. στρώσω etc. Los verbos, cuya radical termina en líquida, toman en la formacion de algunos tiempos un tema que termina en vocal, como: ὄμ-νῦ-μι, Aor. ὄμ-ο-σα de ΟΜΩ. El Aor. II y el Fut. II Pas. se encuentran en pocos verbos, como: ζεύγνυμι, Aor. II P. ἐζύγην, Fut. II Pas. ζύγσομαι.

Leccion XL.

Paradigmas de los verbos en μι.

Activa.

Presente.

		ΣΤΑ — coloco.	ΘΕ — pongo.	ΔΟ — doy.	ΔΕΙΚ — muestro.
Indicativo.	S. 1.	ἵστημι	τίθημι	δίδωμι	δείκνυμι
	2.	ἵστης	τίθης	δίδως	δείκνυς
	3.	ἵστησι(ν)	τίθησι(ν)	δίδωσι	δείκνυσι(ν)
	D. 2.	ἵσταντον	τίθετον	δίδοτον	δείκνυτον
	3.	ἵσταντον	τίθετον	δίδοτον	δείκνυτον
	Pl. 1.	ἵσταμεν	τίθεμεν	δίδομεν	δείκνυμεν
	2.	ἵστατε	τίθετε	δίδοτε	δείκνυτε
	3.	ἵστασι(ν) (ά-ασι).	τίθεσι(ν).	διδάσι(ν).	δείκνυσι(ν).
	Subjuntivo.	S. 1.	ἵστώ	τιθῶ	διδῶ
2.		ἵστης	τιθῆς	διδῆς	δείκνυῆς
3.		ἵστηῖ	τιθῆῖ	διδῆῖ	δείκνυῖ
D. 2.		ἵστητον	τιθῆτον	διδῶτον	δείκνυῆτον
3.		ἵστητον	τιθῆτον	διδῶτον	δείκνυῆτον
Pl. 1.		ἵστώμεν	τιθῶμεν	διδῶμεν	δείκνυώμεν
2.		ἵστητε	τιθῆτε	διδῶτε	δείκνυῆτε
3.		ἵστώσι(ν).	τιθῶσι(ν).	διδῶσι(ν)	δείκνυώσι(ν).
Imperativo.		S. 2.	ἵστη	τίθει	δίδου
	3.	ἵσταντω	τιθέτω	διδότω	δείκνυτω
	D. 2.	ἵσταντον	τίθετον	δίδοτον	δείκνυτον
	3.	ἵσταντων	τιθέτων	διδότων	δείκνυτων
	Pl. 2.	ἵστατε	τίθετε	δίδοτε	δείκνυτε
	3.	ἵσάτωσαν y ἵσάντων.	τιθέτωσαν y τιθέντων.	διδάτωσαν y διδόντων.	δείκνύτωσαν y δείκνύντων.
Infinit.	ἵσάναι	τιθέναι	διδόναι	δείκνύναι.	
Part.	ἱστάς, ἄσα, ἄν, -άν-τος.	τιθείς, εἶσα, ἐν, -έντος.	διδούς, οὔσα, ὄν, -όντος.	δείκνύς, ὕσα, ὕν, -ύντος.	

Imperfecto.

<i>Indicativo.</i>	<i>S.</i> 1.	ἴσθην	ἐτίθειν	ἐδίδουν	ἐδείκνυν
	2.	ἴσθης	ἐτίθεις	ἐδίδους	ἐδείκνυς
	3.	ἴσθῃ	ἐτίθει	ἐδίδου	ἐδείκνυ
	<i>D.</i> 2.	ἴσθαιτον	ἐτίθειτον	ἐδίδοτον	ἐδείκνυτον
	3.	ἴσθαιτην	ἐτίθειτην	ἐδίδοτην	ἐδείκνυτην
	<i>Pl.</i> 1.	ἴσθαμεν	ἐτίθειμεν	ἐδίδομεν	ἐδείκνυμεν
	2.	ἴσθατε	ἐτίθειτε	ἐδίδοτε	ἐδείκνυτε
	3.	ἴσθασαν.	ἐτίθεισαν.	ἐδίδοσαν.	ἐδείκνυσαν.
	<i>Optativo.</i>	<i>S.</i> 1.	ἴσταίην	τιθείην	διδόην
2.		ἴσταίης	τιθείης	διδόης	δεικνύοις
3.		ἴσταίῃ	τιθείῃ	διδόῃ	δεικνύοι
<i>D.</i> 2.		ἴσταίητον	τιθείητον	διδόητον	δεικνύοιτον
3.		ἴσταίητην	τιθείητην	διδόητην	δεικνύοιτην
<i>Pl.</i> 1.		ἴσταίμεν	τιθείμεν	διδόμεν	δεικνύοιμεν
2.		ἴσταίτε	τιθείτε	διδότε	δεικνύοιτε
3.		ἴσταίεν.	τιθείεν.	διδόεν.	δεικνύοιεν.
<i>Indicat. de Imperf.</i>		<i>S.</i> 1.	ἴσθην, estaba en pié,	<i>Aor. I. Sing.</i>	<i>Aor. I. Sing.</i>
	2.	ἴσθης			
	3.	ἴσθῃ			
	<i>D.</i> 2.	ἴσθητον	ἴσθητον	ἴδοτον	
	3.	ἴσθητην	ἴσθητην	ἴδοτην	
	<i>Pl.</i> 1.	ἴσθημεν	ἴσθημεν	ἴδομεν	
	2.	ἴσθητε	ἴσθητε	ἴδοτε	
	3.	ἴσθησαν.	ἴσθησαν.	ἴδοσαν	
	<i>Subjuntivo.</i>	<i>S.</i> 1.	στώ	ῥώ	δώ
2.		σθῆς	ῥῆς	δῶς	
3.		σθῆ	ῥῆ	δῶ	
<i>D.</i> 2.		σθῆτον	ῥῆτον	δῶτον	
3.		σθῆτον	ῥῆτον	δῶτον	
<i>Pl.</i> 1.		στώμεν	ῥώμεν	δώμεν	
2.		σθῆτε	ῥῆτε	δώτε	
3.		στώσι(ν).	ῥώσι(ν).	δώσι(ν).	

<i>Optativo.</i>	<i>S.</i> 1.	σταίην	θείην	δοίην	falta.
	2.	σταίης	θείης	δοίης	
	3.	σταίῃ	θείῃ	δοίῃ	
	<i>D.</i> 2.	σταίητον	θείητον	δοίητον	
	3.	σταίητην	θείητην	δοίητην	
	<i>Pl.</i> 1.	σταίημεν	θείημεν	δοίημεν	
	2.	σταίητε	θείητε	δοίητε	
	3.	σταίεν.	θείεν.	δοίεν.	

Aoristo II.

<i>Imperativo.</i>	<i>S.</i> 2.	στήθι	θείς	δός	falta.
	3.	στήτω	θείτω	δότω	
	<i>D.</i> 2.	στήτον	θείτον	δότον	
	3.	στήτων	θείτων	δότην	
	<i>Pl.</i> 2.	στήτε	θείτε	δότε	
	3.	στήτωσαν y στάτων.	θείτωσαν y θέντων.	δότησαν y δόντων.	
	<i>Infinit.</i>	στήναι	θείναι	δοῦναι	
	<i>Part.</i>	στάς, ἄσα, ἄν.	θείς, εἷσα, ἐν.	δούς, οὔσα, ὄν.	
	<i>Fut.</i>	στήσω	θήσω	δώσω	
<i>Aor. I.</i>	ἴσθησα.	ἴσθηκα.	ἴδωκα.	ἴδειξα.	
(Dual y Plur. y demás modos del Aoristo II.)					
<i>Perf.</i>	ἴσθηκα, στο.	τέθεικα.	δέδωκα.	δέδειξα.	
<i>Plepf.</i>	ἴσθηκειν y εἰσθήκειν.	έτεθείκειν.	έδεδώκειν.	έδεδειχεν.	
<i>Fut. III.</i>	ἴσθήξω.	falta.	falta.	falta.	

Media.

Presente.

<i>Indicativo.</i>	S. 1.	ἴσταμαι	τίθεμαι	δίδομαι	δείκνυμαι
	2.	ἴστασαι	τίθεσαι, τίθη	δίδοσαι	δείκνυσαι
	3.	ἴσθαι	τίθεται	δίδοται	δείκνυται
	D. 1.	ἰστάμενον	τιθέμενον	διδόμενον	δεικνύμενον
	2.	ἰστασθόν	τίθεσθόν	διδόσθόν	δείκνυσθόν
	3.	ἰστασθών	τίθεσθών	διδόσθών	δείκνυσθών
	Pl. 1.	ἰστάμεθα	τιθέμεθα	διδόμεθα	δεικνύμεθα
	2.	ἰστασθε	τίθεσθε	διδόσθε	δείκνυσθε
	3.	ἰστανται.	τίθενται.	δίδονται.	δείκνυνται.
<i>Subjuntivo.</i>	S. 1.	ἰστώμαι	τιτώμαι	διδῶμαι	δεικνύωμαι
	2.	ἰστήῃ	τιθήῃ	διδῶ	δεικνύῃ
	3.	ἰστήται	τιθήται	διδῶται	δεικνύηται
	D. 1.	ἰστώμεθον	τιτώμεθον	διδῶμεθον	δεικνύωμεθον
	2.	ἰστήσθον	τιθήσθον	διδῶσθον	δεικνύῃσθον
	3.	ἰστήσθων	τιθήσθων	διδῶσθων	δεικνύῃσθων
	Pl. 1.	ἰστώμεθα	τιτώμεθα	διδῶμεθα	δεικνύωμεθα
	2.	ἰστήσθε	τιθήσθε	διδῶσθε	δεικνύῃσθε
	3.	ἰστώνται.	τιτώνται.	διδῶνται	δεικνύωνται.
<i>Imperativo.</i>	S. 2.	ἴτασο ἢ ἴτω	τίθεσο ἢ τίθου	δίδοσο ἢ δίδου	δείκνυσσο
	3.	ἰτάσθω	τίθέσθω	διδόσθω	δείκνυσθω
	D. 2.	ἴτασθόν	τίθεσθόν	διδόσθόν	δείκνυσθόν
	3.	ἰτάσθων	τίθέσθων	διδόσθων	δείκνυσθων
	Pl. 2.	ἴτασθε	τίθεσθε	διδόσθε	δείκνυσθε
	3.	ἰτάσθωσαν ἢ ἰτάσθων.	τίθέσθωσαν ἢ τίθέσθων	διδόσθωσαν ἢ διδόσθων	δείκνυσθωσαν ἢ δείκνυσθων
<i>Infinit.</i>	ἰστασθαι	τίθεσθαι	διδόσθαι	δείκνυσθαι.	
<i>Part.</i>	ἰστάμενος, ἢ, ον.	τιθέμενος, ἢ, ον.	διδόμενος, ἢ, ον.	δεικνύμενος, ἢ, ον.	

Imperfecto.

<i>Indicativo.</i>	S. 1.	ἰστάμην	ἐτιθέμην	ἐδιδόμην	ἐδείκνυμην
	2.	ἰτάσσο — ἴτω	ἐτίθεσο, ἐτίθου	ἐδίδοσο, ἐδίδου	ἐδείκνυσσο
	3.	ἰτάτο	ἐτίθετο	ἐδίδοτο	ἐδείκνυτο
	D. 1.	ἰστάμενον	ἐτιθέμενον	ἐδιδόμενον	ἐδείκνυμενον
	2.	ἰτασθόν	ἐτίθεσθόν	ἐδιδόσθόν	ἐδείκνυσθόν
	3.	ἰτάσθη	ἐτιθέσθη	ἐδιδόσθη	ἐδείκνυσθη
	Pl. 1.	ἰστάμεθα	ἐτιθέμεθα	ἐδιδόμεθα	ἐδείκνυμεθα
	2.	ἰτασθε	ἐτίθεσθε	ἐδιδόσθε	ἐδείκνυσθε
	3.	ἰταντο.	ἐτίθεντο.	ἐδίδοντο.	ἐδείκνυντο.
<i>Optativo.</i>	S. 1.	ἰσταίμην	τιθόίμην	διδοίμην	δεικνυοίμην
	2.	ἰταίῃ	τιθίῃ	διδίῃ	δεικνυοίῃ
	3.	ἰταίῃται	τιθίῃται	διδίῃται	δεικνυοίῃται
	D. 1.	ἰσταίμεθον	τιθόίμεθον	διδοίμεθον	δεικνυοίμεθον
	2.	ἰταίσθον	τιθίσθον	διδίσθον	δεικνυοίσθον
	3.	ἰταίσθη	τιθίσθη	διδίσθη	δεικνυοίσθη
	Pl. 1.	ἰσταίμεθα	τιθόίμεθα	διδοίμεθα	δεικνυοίμεθα
	2.	ἰταίσθε	τιθίσθε	διδίσθε	δεικνυοίσθε
	3.	ἰταίντο.	τιθοίντο.	διδοίντο.	δεικνυοίντο.

Aoristo II.

<i>Indicativo.</i>	S. 1.	[ἐπριάμην, compré.]	ἔβην	ἔβην	
	2.	ἐπρίω	ἔβου (de ἔβισσο)	ἔβου (de ἔβισσο)	
	3.	ἐπρίωτο	ἔβητο	ἔβητο	
	D. 1.	ἐπριάμεθον	ἔβήμεθον	ἔβήμεθον	falta.
	2.	ἐπρίασθόν	ἔβησθόν	ἔβησθόν	
	3.	ἐπριάσθη	ἔβησθη	ἔβησθη	
	Pl. 1.	ἐπριάμεθα	ἔβήμεθα	ἔβήμεθα	
	2.	ἐπρίασθε	ἔβησθε	ἔβησθε	
	3.	ἐπρίαντο.]	ἔβηεντο.	ἔβηεντο.	
<i>Subjuntivo.</i>	S. 1.	[πρίωμαι	βῶμαι	δῶμαι	
	2.	πρήῃ	βῆῃ	δῶῃ	
	3.	πρήται	βήται	δῶται	
	D. 1.	πριάμεθον	βῶμεθον	δῶμεθον	falta.
	2.	πρήσθόν	βήσθον	δῶσθον	
	3.	πρήσθη	βήσθη	δῶσθη	
	Pl. 1.	πριάμεθα	βῶμεθα	δῶμεθα	
	2.	πρήσθε	βήσθε	δῶσθε	
	3.	πρίωνται.]	βῶνται.	δῶνται.	

Optativo.	S. 1.	[πριάμην	δοίμην	δοίμην	falta.
	2.	πρίαο	δοίο	δοίο	
	3.	πρίατο	δοίτο	δοίτο	
	D. 1.	πριάμεθον	δοίμεθον	δοίμεθον	
	2.	πρίασθον	δοίσθον	δοίσθον	
	3.	πρίασθην	δοίσθην	δοίσθην	
	Pl. 1.	πριάμεθα	δοίμεθα	δοίμεθα	
	2.	πρίασθε	δοίσθε	δοίσθε	
	3.	πρίαίντο.	δοίντο.	δοίντο.	
Imperativo.	S. 2.	[πρία	δοῦ	δοῦ	falta.
	3.	πρίασθω	δοίσθω	δοίσθω	
	D. 2.	πρίασθον	δοίσθον	δοίσθον	
	3.	πρίασθων	δοίσθων	δοίσθων	
	Pl. 2.	πρίασθε	δοίσθε	δοίσθε	
	3.	πρίασθωσαν y πρίασθων].	δοίσθωσαν y δοίσθων.	δοίσθωσαν y δοίσθων.	
Infinit.*	[πρίασθαι].	δοίσθαι.	δοίσθαι.		
Part.	[πριάμενος, η, ον].	δοίμενος, η, ον.	δοίμενος, η, ον.		
Aor. I.	έστηράμην	(έστηράμην. (át. Aor. II. Med.)	έδοκάμην.	έδειξάμην.	
Perf.	έσταμαι.	τέθειμαι.	δέδομαι.	δέδειγμαί.	
Pluscpf.	έσταμην.	έτεθειμην.	έδεδομην.	έδεδειγμην.	
Fut. III.	έστηξομαι.	falta.	falta.	falta.	

P a s i v a.

Aor. I.	έστάσθην.	έτέσθην.	έδόσθην.	έδειξθην.
Fut. I.	σταθήσομαι.	τεθήσομαι.	δοθήσομαι.	δειχθήσομαι.

Leccion XLI.

Observaciones acerca de los Paradigmas.

1. Los verbos δύναμαι, puedo, έπίσταμαι, sé, y κρέμαμαι, cuelgo, tienen en el Pres. de Subj. y Optat. diferente acentuacion de ίσταμαι, á saber: Subj. δύωμαι, — έπίστωμαι; Opt. δυναίμην, έπιστάμην, αιο, αιτο etc., así tambien el Subj. y Opt. Aor. II de πρίαμαι y όνίναμαι.

2. Las terminaciones del Imperf. y Aor. II de Opt. de los verbos en ε con οι son preferibles á ει = τιδοίμην, δοίμην; τιδειμην, δειμην.

3. El Perf. y Pluscuamperf. έστηκα, έστήκειν (pero no έίστήκειν) forman el dual y plural inmediatamente de la raiz: Perf. έστάτον, άτην; έστάμεν, έστάτε, έστάσαν; en lugar de έστηκέναι se usa regularmente έστάναι. — El participio suena έστώς, ώσα, ός, genit. ώτος, ώσης; y έστηκώς, υία, ός, gen. ότος, υίας.

LXI.

Ejercicios sobre los verbos en μι.

Άνίστημι, erijo, despierto, Aor. II, me levanto, así Med.	καθίστημι, coloco bajo firme, introduzco, mando hacer, hago.	ώς, adv. que.
άφίστημι, desvío, aparto, hago abandonar, Aor. II, hice defecion, abandoné.	παρίστημι, coloco al lado; Aor. II, asisto.	άποστρέφω, desvío, aparto.
δίστημι, coloco separadamente, separo.	άποσπάω, arrancar, atraerse.	λίμνη, ή, pantano, laguna.
ένίστημι, coloco dentro, en, Perf. estoy presente.	έξορδύω, arreglo, hago derecho.	νεφέλη, ή, nube, red.
πῆ, adv. por donde? adonde?	πολεμέω, c. dat. hago la guerra.	θύσια, ή, sacrificio.
	άντιτάττω, pongo en contra, Med. me pongo en contra.	πολυφιλία, abundancia de amigos.
		ήνιχος, ό, cochero.
		κορινθιος, ό, corintio.
		λοιμός, ό, peste.
		άήρ, έρος, ό, aire.
		αύος, η, ον, seco, se-diento.

* Η πολυφιλία δίστησι και άποσπά και άποστρέφει. — Εί τις θυσίαν προσφέρων εύνου νομίζει τον θεόν καθιστάναι, φρένας κούφας έχει. — Ουδέ τον άέρα οι άνδρωποι τοίς όρνισιν είων έλεύθερον, παγίδας και νεφέλας ίστώντες. — Φυλάττου, μή τὸ κέρδος